

MARKUS ZUSAK

Když
psi pláčou

MARKUS ZUSAK
Když psi pláčou

MARKUS ZUSAK

Když
psi pláčou

ARGO

PŘELOŽILA DOMINIKA KŘEŠŤANOVÁ

Czech edition © Argo, 2016

Originally published under the title WHEN DOGS CRY.

Text copyright © 2001 by Markus Zusak

Translation © Dominika Křesťanová, 2016

Cover artwork copyright © Štěpán Dančo, 2016

ISBN 978-80-257-1799-8 (váz.)

ISBN 978-80-257-1883-4 (e-kniha)

*Pro Scouta
a
pro mámu s tátou*

1

Na nápad s pivníma nanukama přišla Rubíkova holka, ne já.

To pro začátek.

Že jsem na to nakonec dojel já, byla čirá náhoda.

Totíž, vždycky jsem si myslel, že v určitém okamžiku dospěju, ale zatím se to nestalo. Tak to prostě je.

Upřímně řečeno, už mě napadlo, jestli se vůbec někdy dočkám chvíle, kdy se Cameron Wolfe (to jako já) dá dohromady. Párkrát jsem už něco jako svý jiný já letmo zahlídl. Bylo to jiný já, protože mi v těchhle přidaných chvílích připadalo, že se ze mě namouduši stal vítěz.

Pravda ovšem byla dost drtivá.

Pravda mi totiž natvrdo, se vši drásavou brutalitou dala najevo, že já jsem já, a vítězství pro mě není nic samozřejmého. Musím si ho vybojovat, v ozvěnách a vyšlapanejších stopách svý mysli. Svým způsobem si každej okamžik pohody musím těžce vydolovat z marastu.

Hrál jsem si se sebou.

Trochu.

Tak dobře.

Tak dobře.

Hodně.

(Občas mi lidi raděj, abych takovýhle věci nepřiznával moc brzy, aby se snad náhodou někdo necítil dotčenej. Na tohle můžu akorát tak říct, proč sakra ne? Proč nepřiznat pravdu? Jinak přece nemá smysl něco vykládat, no ne?

No ne?)

Akorát že jsem si přál, aby si se mnou někdy hrála nějaká holka. Přál jsem si, aby se na mě nekoukala, jako bych byl špinavej, zmatenej chcípák, napůl úsměv, napůl škleb, co na ni chce udělat dojem.

Její prsty.

V mejch představách byly vždycky měkký a klouzaly mi po hrudníku na břicho. Její nehty na mejch nohou, jen tak hezky, aby mi z nich mravenčilo na kůži. Představoval jsem si to v jednom kuse, ale nechtělo se mi věřit, že by to byl jen chtíč. Což můžu tvrdit z jednoho důvodu, a to proto, že v těchhle snech končily ruce tý holky vždycky na mém srdci. Pokaždý. A já si říkal, že právě tam bych chtěl, aby se mě dotkla.

O sex mi šlo taky, pochopitelně.

O nahotu.

Ode zdi ke zdi, v myšlenkách i mimo ně.

Ale když bylo po všem, toužil jsem ze všeho nejvíc po jejím hlase, co mi šeptá do ucha, po lidský bytosti schoulený v mý náruči. V mém případě to ovšem nebylo sousto šťavnatý reality. Polykal jsem preludy, převaloval se ve svý vlastní hlavě a cítil, že bych se s radostí utopil uvnitř ženy.

Bože, jak já si to přál.

Chtěl jsem se utopit uvnitř ženy, utopit se ve všech těch blahejch, láskyplnejch citech, který bych jí uměl dát. Chtěl

jsem se nechat rozdrtit silou jejího tepu. Přesně to jsem chtěl. Přesně takovej jsem chtěl bejt.

Nicméně.

Nebyl.

Jediný sousta, na který jsem měl nárok, byly zběžný pohledy a moje rozháraný naděje a představy.

Pivní nanuky.

Jasně.

Já věděl, že jsem na něco zapomněl.

Na zimu bylo ten den teplo, i když pořád foukal studenej vítr. Slunce hrálo a tak jako by tepalo.

Seděli jsme na zadním dvorku, poslouchali přenos z nedělního fotbalu a já, po pravdě řečeno, koukal na nohy, boky, obličej a prsa současný holky mýho bráchy.

Dotyčnej brácha byl Rubík (Ruben Wolfe) a tu zimu, o který mluvím, mi připadalo, že má novou holku každých pár týdnů. Občas jsem je slyšel, když byli v našem pokoji – zvolání nebo výkřik nebo zasténání nebo dokonce extatickej šepot. Vzpomínám si, že tahle poslední holka se mi líbila od samýho začátku. A měla hezký jméno. Octavie. Byla pouliční performerka a byla moc milá, v porovnání s některejma flundra, co si Rubík vodil domů.

Potkali jsme ji jednou v neděli koncem podzimu dole v přístavu. Hrála na foukací harmoniku a u nohou měla roztaženou starou bundu, do který jí lidi měli házet peníze. Měla jich tam už spousty a my s Rubíkem se u ní zastavili, protože hrála fakt parádně, takže ta harmonika kvílela jako živá. Občas kolem ní stály hloučky lidí, a když skončila, všichni tleskali. Dokonce i já s Rubíkem jsme jí v jednu chvíli hodili peníze, hned po jednom starým chlápku o holi a těsně před japonskejma turistama.

Rubík se na ni podíval.

Ona se podívala na něj.

Nic dalšího obvykle nebylo potřeba, protože to byl Rubík. Můj bratr nikdy nemusel něco říkat nebo dělat. Stačilo, aby tam stál nebo se třeba poškrábal, klidně moh i jen zakopnout o pangejt, a holce se líbil. Tak to zkrátka bylo a stejně to proběhlo i s Octavií.

„Kde vůbec bydlíš?“ zeptal se jí Rubík.

Vzpomínám si, jak zvedla oči zelený jako oceán. „Na jihu v Hurtsville.“ Bylo mi jasný, že už teď ji má na lopatě. „A vy?“

Rubík se jen otočil a ukázal rukou. „Znáš ty nechutný uličky za nádražím?“

Přikývla.

„Tak tam.“ Jedině od Rubíka to vyznělo, jako by ty nechutný uličky byly nejlepší místo na světě – a těmahle slova to mezi nima dvěma začalo.

Jedna z věcí, co se mi na ní líbila nejvíc, bylo, že mě úplně normálně brala na vědomí. Nekoukala na mě, jako bych byl překážka, co se cpe mezi ni a Rubíka. Vždycky se mě zeptala: „Jak se vede, Came?“

Pravda je.

Že Rubík nikdy žádnou z nich nemiloval.

Nikdy mu na nich nezáleželo.

Chtěl každou jen proto, že byla další, a proč nevzít něco dalšího, když je to lepší než to předtím?

Nemusím asi vykládat, že pokud jde o holky, nejsme si s Rubíkem moc podobný.

Ale stejně.

Octavie se mi od začátku líbila.

Líbilo se mi, když jsme toho dne zašli dovnitř a otevřeli ledničku, ve který byla tři dny stará polívka, mrkev, něco zelenýho a plechovka piva VB. Všichni tři jsme se nahnuli a civěli na to.

„Paráda.“

To promluvil Rubík, sarkasticky.

„Co to je?“ zeptala se Octavie.

„Co?“

„Ta zelená věc.“

„Nemám ponětí.“

„Avokádo?“

„Na avokádo je to moc velký,“ řekl jsem já.

„Tak co to sakra je?“ zeptala se Octavie znovu.

„To je fuk, ne?“ ozval se Rubík. Nespouštěl oči z plechovky. Jediná zelená věc, která ho zajímala, byl štítek na tom pivu.

„To je táty,“ upozornil jsem ho, pohled pořád upřenej do ledničky. Stáli jsme a nehejbalí se.

„No a?“

„Jen že se jel s mámou a Sarah kouknout, jak Steve hraje fotbal. Třeba si ho bude chtít dát, až se vrátí.“

„To jo, ale třeba si cestou koupí jiný.“

Octavie se mi otřela ěadrem o rameno, když se otáčela a šla pryč. Bylo to tak příjemný, až jsem se zachvěl.

V tu chvíli Rubík natáh ruku a popadnul pivo. „Za pokus to stojí, ne?“ prohlásil. „Poslední dobou je fotr v pohodě.“

Měl pravdu.

Loni touhle dobou na tom byl dost bídně, protože neměl práci. Letos měl práce fůry, a když mi občas v sobotu řekl, ať mu pomůžu, pomoh jsem mu. A Rubík taky. Táta je instalatér.

Všichni jsme se posadili ke kuchyňskému stolu.

Rubík.

Octavie.

Já.

A pivo. Sedělo uprostřed stolu a potilo se.

„Tak co?“

To se zeptal Rubík.

„Co jako?“

„Co jako s tím zatraceným pivem uděláme, ty idiote.“

„Uklidni se, jo?“

Usmáli jsme se, ironicky.

Dokonce i Octavie se usmála, protože už si zvykla, jak spolu s Rubíkem mluvíme, nebo spíš jak Rubík mluví se mnou.

„Rozdělíme ho na tři díly?“ pokračoval Rubík. „Nebo si ho prostě pošleme dokola?“

V tu chvíli dostala Octavie ten svůj geniální nápad.

„Co kdybysme z něj udělali nanuky?“

„To má bejt nějakaj ujetej fór?“ zeptal se jí Rubík.

„Vůbec ne.“

„Pivní nanuky?“ Rubík pokrčil rameny a nechal si to projít hlavou.

„Proč ne, koneckonců. Teplo je na to dost. Máme někde takový ty umělohmotný formičky? Víš jaký, ty s tou tyčkou.“

Octavie už stála u kredence a našla, co hledala. „Mám,“ usmála se (měla moc hezkou pusou s rovnejma bílejšma sexy zubama).

„Fajn.“

To už šlo do tuhýho.

Rubík otevřel plechovku a chystal se rozlít pivo do formiček, samozřejmě rovným dílem.

Moment.

To jsem se ozval já.

„Neměli bysme je vypláchnout, nebo tak něco?“

„Proč?“

„Poněvadž jsou v tý kredenci už nejmíň deset let.“

„No a co?“

„Takže jsou nejspíš celý hnusný a plesnivý, a –“

„Můžu už to zatracený pivo rozlejt?“

Všichni jsme se znovu zasmáli, čímž napětí povolilo a Rubík pečlivě nalil do formiček tři stejný díly piva. Do každý pak zastrčil tyčku tak, aby stála pěkně rovně.

„Fajn,“ řekl. „Díky bohu za ty dary.“ Vzal formičky a šel k lednici.

„Do mrazáku,“ poradil jsem mu.

Zastavil se na půl cesty, pomalu, opatrně se otočil a řekl: „Ty si vážně myslíš, že jsem takovej magor, abych to pivo, který jsem právě vytáh z ledničky a nalil do formiček, zase vrátil zpátky do ledničky?“

„Člověk nikdy neví.“

Znovu se otočil a šel dál. „Octavie, můžeš otevřít mrazák, prosím tě?“

Otevřela ho.

„Díky, zlato.“

„Není zač.“

Pak už zbejvalo jen počkat, až pivo zmrzne.

Chvíli jsme posedávali v kuchyni, až Octavie řekla Rubíkovi: „Nepůjdeme radši něco dělat?“ U většiny holek to byla pobídka, abych zmizel. U Octavie jsem si nebyl jistej. Nicméně jsem se radši pakoval.

„Kam jdeš?“ zeptal se mě Rubík.

„Nevím.“

Vyšel jsem z kuchyně, vzal si bundu, kdyby se časem hodila, a zamířil na verandu. Cestou ze dveří jsem ještě prohodil: „Možná na psí dostihy. Nebo se jen tak projdu.“

„Jak chceš.“

„Tak zatím, Came.“

Naposledy jsem kouknul na Rubíka a letmo na Octavii, a v obou pohledech jsem jasně viděl touhu. Octavie toužila po Rubíkovi. Rubík prostě toužil po holce. Vlastně to bylo náramně jednoduchý.

„Tak zatím,“ řekl jsem a vyšel ven.
Sítovaný dveře za mnou bouchly.
Táhnul jsem nohy.
Obě ruce jsem nasoukal do bundy.
Teplý rukávy.
Zmačkanej límec.
Ruce v kapsách.
Tak jo.
Šel jsem.

Na nebe se prodral časnej večer a město se schoulilo. Věděl jsem, kam půjdu. Věděl jsem to i bez vědění, bez přemýšlení. Měl jsem namířeno k domu jedný holky. Holky, co jsem poznal vloni na chrtích dostizích.

Stála o.

Stála o.

O mě ne.

Stála o Rubíka.

Dokonce o mně jednou řekla, že jsem lůzr, když s ním mluvila, a já pak slyšel, jak ji můj bratr slova proplešk a odstrčil od sebe.

Poslední dobou postávám před jejím domem, na protějším chodníku. Stál jsem a koukal a sledoval a doufal. A pak jsem zase šel, když záclony zůstávaly nějakou dobu zatažený. Jmenovala se Stephanie.

Ten večer, kterýmu dneska v duchu říkám večer pivních nanuků, jsem tam stál a koukal o něco dýl než obvykle. Stál jsem a představoval si, jak s ní jdu domů a otvírám jí dveře. Představoval jsem si to tak živě, že mě probrala až bolest, která mě obracela naruby.

Stál jsem.

Duše navrch.

Tělo uvnitř.

„A no jo.“

Byl to flák cesty, protože bydlela v Glebe a já nedaleko Hlaváku, v malý uličce s vymletejma stružkama u chodníku a kolejema kousek za barákem. Ale byl jsem na to zvyklej, jak na tu štreku, tak na naši ulici. Svým způsobem jsem vlastně pyšnej na to, odkud pocházím. Na náš mrňavej dům. Hrbolatou silnici. Wolfeovic rodinu.

Než jsem došel domů, přešourala se kolem fůra minut, a když jsem před barákem uviděl tátovu dodávku, dokonce jsem se usmál.

Poslední dobou se všichni máme vlastně fajn.

Steve, můj druhej brácha.

Sarah, moje ségra.

Paní Wolfeová – nezdočná paní Wolfeová, moje matka, která se živí uklízením pro jiný lidi a v nemocnici.

Rubík.

Táta.

A já.

Z nějakýho důvodu jsem se ten večer cestou domů cítil v pohodě. Měl jsem radost, že se všem v naší rodině vede podle všeho fajn. Celý rodině.

Kolem projel vlak a mně připadalo, že v něm slyším celý město.

Přiblížilo se ke mně a pak odsvištělo pryč.

Vůbec se mi zdá, že věci vždycky svištěj pryč.

Přiblížej se, chvíli pobudou a zase zmizěj.

Ten vlak mi toho dne připadal jako kamarád, a když zmizel, jako by něco v mým nitru škobrtlo. Byl jsem v naší ulici sám, a i když jsem pořád byl v pohodě, to krátký štěstí bylo fuč a pomaličku, systematicky si mě začal cupovat smutek. Skrže vzduch jsem viděl svit pouličních lamp, natahovaly ho ke mně jako ruce, ale já věděl, že nikdy jaksepatri nedohmátnou.